

Twivel och visshet om ett besök

Enrique Ubieta Gómez

Vår president har föreslagit USAs regering en civiliserad samexistens där vi accepterar och respekterar våra olikheter.

Men när president Obama talar om att blockaden inte givit de förväntade resultaten och han därför beslutat att byta strategi (inte mål)! Men är det inte så att det flerpartisystem och den utveckling av privategendom de kräver, inte har något med FN:s Deklaration om de mänskliga rättigheterna att göra, men väl med De tio budorden om en drömd ekonomisk och politisk återerövring?

Obamas leende

Jag tror Obamas besök är ett positivt steg. Han är karismatisk. Med sitt leende och naturliga intelligens erövrar han hjärtan. Vi, vi de senaste decenniernas kubaner, har känt US-ledare av annan sort. Kandidater till politiska ämbeten i USA måste vara produkter som tilltalar konsumenterna: kunna skratta med komikerna på modet och, om möjligt, dansa. Väljarna/konsumenterna kommer att bedöma om de är sympatiska och självsäkra. Deras program tar upp de två eller tre ämnen som den sektor de företrädare kräver och att upprätthålla rådande ordning.

Jag uppskattar att Obama kommer hit och försöker fånga mina känslor. Men vi kubaner har studerat, och det har vi nytta av: de åtgärder som han vidtagit för att i någon mån montera ner blockaden, blockerar samarbete med kubanska staten, den som garanterar alla kubaner hälsa och fri utbildning, och social trygghet för barn, äldre och handikappade. Hans syfte är att främja de så kallade "entreprenörerna", de små och medelstora egenföretagarna. Han tror att de ska öppna vägen för kubansk kapitalism. Den skulle förstås inte vara särskilt kubansk. Och det är det som är det dolda kortet, för de transnationella bolag som skulle komma tillbaka och ta över landet igen, kommer att sopa banan med de små och medelstora egenföretagarna. Paradoxalt nog är sanningen den att kubanska egenföretagare kan vara framgångsrika så länge de lever i ett socialistiskt samhälle.

Trots dessa obekväma funderingar uppskattade jag vad han sade, att "Kubas öde kommer inte att avgöras varken av USA eller av någon annan nation, framtiden för Kuba - som är en suverän stat och har all rätt att vara stolt - beslutas av kubanerna och ingen annan". Förstår han vad det betyder för oss, och den nationella suveräniteten, att de olagligen i över hundra år ockuperat en del av vårt territorium i Guantanamo?

Om tanken är att våra folk ska mötas och fritt utbyta åsikter så antar vi utmaningen. Vi har också saker att bidra med och uppfattningar att försvara. Det ömsesidiga intresset att utveckla en gemensam medicinsk forskning är inte gratis, eller att samarbeta för att kontrollera epidemier som drabbar alla världens folk lika, som koleran i Haiti, ebolan i Afrika eller nu senast zikan. Så jag förstår inte

varför Obama, samtidigt som han lovordar Kubas insatser i Afrika, upprätthåller ett program för att få kubanska läkare och sjuksköterskor som bistår andra länder att hoppa av.

Civiliserat? Häv blockaden!

För en civiliserad samexistens krävs att blockaden hävs villkorslöst. Och utesluter Obamafraser som: "i kongressen finns stort intresse av att avskaffa embargot. Som jag sa tidigare, hur snabbt det kan ske beror delvis på om vi kan lösa vissa åsiktsskillnader i frågor som rör mänskliga rättigheter." För att nu tala klarspråk, att inte acceptera Kubas politiska system har ingenting att göra med humanistiska principer eller övertygelser, utan med imperialistiska ekonomiska intressen. Fidel och Raul - liksom både Camilo och Che, bland andra - vann kubanernas hjärtan 1959 inte genom en utstuderad valtaktik utan genom att först sätta sina liv på spel, därför att mer än med ord - och man kan inte påstå att de var fåordiga - så talade de med gärningar. Det är den typ av ledare vi kubaner är vana vid. Obama kunde inte motstå frestelsen att låta sig fotograferas med Ches silhuett i ryggen. Han hade ju ingenting att göra med dennes död, men han är president i det imperium som utfärdade ordern. Försökte han ta över symbolen, eller ville han bara ha en souvenir? Att lägga beslag på och manipulera symboler skulle kunna vara ett tema för en annan artikel.

Att acceptera vår fredliga socialism är inte något större problem. Kuba utgör inget hot mot USA. Men då imperialismens natur medför att den inte håller sig inom sina egna gränser, vad gör vi då? Detta besök är redan historiskt. Det var 88 år sedan en president från detta land besökte oss; före 1959 styrdes kolonin från ambassaden. Förtroendets broar måste byggas upp från båda sidor.

Översättning Christine Vaple